

ת"פ 20078/07/13 - מדינת ישראל נגד איליה סיידשב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 20078-07-13 מדינת ישראל נ' סיידשב

בפני בעניין:
כב' השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי

המאשימה

נגד

איליה סיידשב
ע"י ב"כ עו"ד שמרית צור

הנאשם

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע - במסגרת הסדר טיעון דיוני, ללא הסכמות לעניין העונש - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות בהן הואשם בכתב האישום המתוקן.
2. כתב האישום המתוקן אוזח ארבעה אישומים, ועובדותיו הן כלהלן:

אישום מס' 1

1. בתאריך 6.7.13, בשעה 00:30 או בסמוך לכך, ברח' י.ל. גורדון 30 בתל אביב הסיג הנאשם גבול לדירה של לי יערי (להלן: "הדירה"), בכך שטיפס למרפסת הדירה בקומה הראשונה והחל מפרק את תריסי חלון המרפסת, בכוונה להיכנס לדירה ולבצע גניבה.
2. הנאשם חדל ממעשיו רק כאשר נתפס בכף על ידי שוטרים שהגיעו למקום.

אישום מס' 2

1. בתאריך 4.7.13, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, התפרץ הנאשם לבית ברח' דב הוז 12 בשכונת הוותיקים בבית ים (להלן: "הבית"), השייך לחיים מלול (להלן: "המתלונן").
3. (המספור לפי המקור - ש.א.) בתאריך האמור, בשעה 11:00 או בסמוך לכך, ניסה הנאשם לפרוץ לביתו של המתלונן, בכוונה לבצע גניבה, בכך שהנאשם

שבר את שלבי חלון החצר האחורית של הבית.

4. בהמשך למתואר לעיל, פעלה האזעקה בביתו של המתלונן והנאשם ברח מהמקום.

5. בנסיבות המתוארות לעיל, הנאשם הזיק במזיד לרכושו של המתלונן, בכך ששבר מספר שלבים בחלון האחורית בחצר הבית.

אישום מס' 3

1. בתאריך 3.7.13, בין השעות 09:00 ל-16:00 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, התפרץ הנאשם לדירה ברחוב הלפיד 7 בתל אביב יפו, השייכת לאברהם ידידים (להלן: "המתלונן"), בכך שנכנס לדירה דרך חלון המטבח וגנב 2,000 דולר במזומן, תכשיטי זהב, זוג עגילי יהלום.

2. באותן הנסיבות גרם הנאשם היזק לרכוש במזיד בכך ששבר את זכוכית הוויטרינה בדירה.

אישום מס' 4

1. בתאריך 18.6.13, בין השעות 8:30 ו-12:45 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, התפרץ הנאשם לדירה ברח' הפועל 16 בבת ים, השייכת לגלית עזרא (להלן: "המתלוננת"), בכך שנכנס לדירה דרך חלון הדירה וגנב תכשיטים וסכום כסף השייך למתלוננת.

2. באותן הנסיבות, גרם הנאשם היזק לרכוש במזיד בכך שניפץ את חלון הדירה.

3. הנאשם הודה כאמור בעובדות הנ"ל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות כלהלן: **באישום הראשון** - בעבירה של הסגת גבול, לפי הוראות סעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); **באישום השני** - בעבירות של ניסיון התפרצות למקום מגורים, לפי הוראות סעיף 406(ב) יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, והיזק לרכוש במזיד, לפי הוראות סעיף 452 לחוק העונשין; **באישום השלישי ובאישום הרביעי** - בעבירות של התפרצות למקום מגורים, לפי הוראות סעיף 406(ב) לחוק העונשין, גניבה, לפי הוראות סעיף 384 לחוק העונשין, והיזק לרכוש במזיד, לפי הוראות סעיף 452 לחוק העונשין.

4. הנאשם ביקש לצרף שני תיקים נוספים, אחד מהם תיק משטרה שבגינו טרם הוגש כתב אישום, אך לאחר זמן ובהסכמת המאשימה חזר בו מבקשתו ביחס לתיק אחרון זה (ר' בפרוטוקול, עמ' 25). בסופו של דבר צירף הנאשם תיק אחד בלבד, ת.פ. 36575-06-14, מבית משפט זה (להלן - התיק המצורף).

5. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן בתיק המצורף, שהן כלהלן:

1. בתאריך 17.6.13, בשעה 11:00 או בסמוך לכך, ברחוב ביאליק ברמת-גן, התפרץ הנאשם לדירתה של חן בצלאל (להלן: "המתלוננת"), בכך שצלצל בפעמון ודפק בדלת בחוזקה. כאשר לא הגיבה, חדל הנאשם מלעשות כן, ניגש לחלון האמבטיה פתח אותו והחל להיכנס לתוך חדר האמבטיה.

2. המתלוננת אשר היתה בבית באותה העת שמעה רעשים מכיוון חדר האמבטיה, ניגשה והבחינה בנאשם עם חצי גוף פלג עליון מנסה להיכנס לתוך החדר.

3. כאשר הבחין בה הנאשם (הוא) ברח ממקום.

6. על יסוד הודאתו האמורה הורשע הנאשם, בגין התיק המצורף, בעבירה של התפרצות למקום מגורים, לפי הוראת סעיף 406(ב) לחוק העונשין.

7. הנאשם הורשע אפוא לפני, בתיק העיקרי ובתיק המצורף, בסך הכל בחמישה אירועים עברייניים, הנוגעים לחמישה מקומות מגורים שונים, בערים תל אביב, בת ים ורמת גן: מדובר באירוע אחד של הסגת גבול, באירוע אחד של ניסיון התפרצות ובשלושה אירועים של התפרצות, ששניים מהם כללו גם גניבה והיזק לרכוש במזיד.

ב. תסקירי שירות המבחן:

8. הנאשם הינו יליד 1993, צעיר לימים. על רקע זה, ובהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, עתרה ההגנה לקבלת תסקיר שירות המבחן, הגם שבעת הטיעונים לעונש ריצה הנאשם עונש של מאסר בפועל ועל כן לא היתה חובה להורות על עריכת תסקיר בעניינו (בהתאם להוראות אכרזת דרכי ענישה (תסקיר של קצין מבחן), תשכ"ד-1964).

9. בית המשפט נעתר לבקשה והורה על עריכת תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם. התסקיר הראשון (מיום 27.4.14) סקר את נסיבותיו האישיות של הנאשם. בקצירת האומר יצוין כי מדובר בנאשם המעורב בפלילים מאז שהיה נער, שאת העבירות דנא ביצע בעת שהיה אסיר ברישיון לאחר קיצור שליש מתקופת מאסר קודמת שנגזרה עליו.

10. בתקופה זו שולב הנאשם בהוסטל לשיקום אסירים צעירים אך התקשה להסתגל לדרישות המקום. הנאשם עזב את ההוסטל, על דעת עצמו, ועבר להתגורר ברחובות. כיום מסווג הנאשם, על ידי שירות בתי הסוהר, כסג"ב (סיכון גבוה לבריחה), ומצוי עקב כך במגבלות שונות ונמנע ממנו להשתלב בתכניות שיקומיות מוצעות בכלא.

11. התרשמותו של שירות המבחן מהנאשם - המוכר לשירות המבחן משנת 2012 - היתה שלילית. שירות המבחן ציין כי הנאשם הינו צעיר בודד ומוזנח, בעל קשיים בפרמטרים שונים של חייו, אשר גדל בהזנחה רגשית ובהיעדר הכוונה הורית. להערכת שירות המבחן, הנאשם סובל מהתמכרות ממושכת לסמים ולאכזריות ובצד זאת פיתח, חרף גילו הצעיר, דפוסים אנטי סוציאליים, תוקפניים ומסוכנים בעבורו ובעבור אחרים.

12. יחד עם זאת התרשם שירות המבחן כי ייתכן שעתה, לראשונה בחייו, חווה הנאשם קשיים ממשיים בריצוי מאסר והביע נכונות ורצון להשתתף בהליך של שיקום, ועל כן נוצר פתח לנסות לסייע לו. בנסיבות אלה עתר שירות המבחן לדחיית הדיון על מנת לבחון את התאמתו של הנאשם לקבלת סיוע במסגרת קהילה מתאימה ומקביל בפרויקט "בית משפט לענייני סמים", אשר עשויים לסייע לנאשם בהיותו נעדר גורמי תמיכה.

13. בית המשפט נעתר לבקשה, אך בתסקיר המשלים שהוגש (מיום 1.6.14) נמנע שירות המבחן מהמלצה בעניינו של הנאשם. שירות המבחן שב ובחן את עניינו של הנאשם, לרבות באמצעות ועדת

הפיילוט, אשר החליטה שלא לקבל את הנאשם לתכנית בית המשפט לענייני סמים. שירות המבחן העריך, גם נוכח המידע שהתקבל מוועדת הפיילוט, כי הנאשם יתקשה להסתגל לקהילה למכורים לסמים וכי יכולתו להיענות לטיפול נמוכה. בנוסף, קיים סיכון שבמידה ויפלט מהקהילה יחזור לבצע עבירות ובכך ימשיך לסכן את הסביבה. בנסיבות אלה ומבלי להתעלם ממצוקתו של הנאשם ומגילו הצעיר נמנע שירות המבחן, כאמור, מהמלצה טיפולית במסגרת טיפול שמחוץ לכלא.

14. ב"כ הנאשם ביקשה, לאחר קבלת התסקיר המשלים, להורות לשירות המבחן לשוב ולבחון את עמדתו. ואולם, בנסיבות העניין דחה בית המשפט את הבקשה, תוך ציון העובדה ששירות המבחן הביע את עמדתו באופן בהיר ומנומק ואין מקום לדרוש ממנו לשוב ולבחון את עמדתו (ר' בפרוטוקול, עמ' 20).

ג. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני הצדדים:

15. כראיות לקביעת העונש הגיש ב"כ המאשימה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ר' ע/1). כעולה מגיליון זה, לנאשם, יליד 1993, 4 הרשעות קודמות. חרף גילו הצעיר, הנאשם אף ריצה בעברו עונשי מאסר בפועל. בנוסף, נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרי מותנים בגין עבירות רכוש - בני שמונה חודשים וחמישה חודשים - אשר נגזרו על הנאשם במסגרת ת.פ. 53206-02-12 (ע/2); שאף בהם לא היה כדי להרתיע את הנאשם מלשוב ולבצע את עבירות הרכוש דנא.

16. בהתחשב במכלול נסיבות העניין והפגיעה בערכים החברתיים המוגנים - שבמעשים דנא באה לידי ביטוי הן בפגיעה בקניינם של המתלוננים והן בפגיעה בביטחונם האישי בבתיים - עתר ב"כ המאשימה לקביעת מתחמי עונש הולמים מחמירים, תוך התייחסות נפרדת לכל אישום ואישום, כלהלן: באישום הראשון - בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל; באישום השני - בין 10 חודשי מאסר בפועל לבין 20 חודשי מאסר בפועל; וביתר האישומים (האישום השלישי והרביעי בתיק העיקרי, והתיק המצורף) - בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

17. באשר לגזירת דינו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים עתר ב"כ המאשימה לענישה ברף העליון. ב"כ המאשימה הדגיש, בהקשר זה, את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל 4 הרשעות ב-13 תיקי חקירה שונים וכן מאסר מותנה חב הפעלה בן 8 חודשים.

18. ב"כ המאשימה הפנה עוד לקביעות השליליות שבתסקירי המבחן, בהם נקבע כי חרף גילו הצעיר של הנאשם הוא פיתח התנהגות תוקפנית ומסוכנת, ולא ניצל הזדמנויות שניתנו לו להשתקם ולשוב למוטב. הנאשם אף המשיך לבצע עבירות בעודו משוחרר ממאסר ברישיון ובעיצומו של ניסיון טיפולי, וניכר כי הנאשם נעדר כוחות ויכולת לעבור הליך של שיקום.

19. ב"כ המאשימה עתר כאמור להשתת מאסר בפועל ברף העליון של כל אחד ממתחמי העונש ההולמים, וכן להפעלת עונש המאסר המותנה האמור במצטבר לכל עונש של מאסר בפועל שייגזר על הנאשם. בנוסף עתר ב"כ המאשימה להטלת עונש משמעותי של מאסר מותנה, קנס כספי ופיצויים.

20. ב"כ הנאשם עתרה, מצידה, להקלה בדינו של הנאשם. ב"כ הנאשם הדגישה את התיקונים המהותיים שנערכו בכתב האישום המקורי, במסגרת הסדר הטיעון הדיוני, על רקע קשיים ראייתיים בהם נתקלה התביעה. באישום הראשון תוקנו עובדות כתב האישום באופן שבמקום עבירות של התפרצות

למקום מגורים והיזק לרכוש במזיד הואשם הנאשם בעבירה של הסגת גבול בלבד. באישום השני תוקנו העובדות באופן שהנאשם לא הואשם בביצוע בצוותא, ביחד עם אחר, וביתר האישומים נערכו תיקונים באשר להיקף הרכוש שנגנב. מתיקונים אלה ביקשה ב"כ הנאשם ללמוד שעסקינן בנאשם הפועל באופן ספונטאני, ללא תכנון מוקדם מראש וללא חבירה בצוותא.

21. בנוסף, מדובר בנאשם שהינו "בגיר-צעיר", על כל המשתמע מכך. לשיטת ב"כ הנאשם, מידת האשמה של נאשם בגיר-צעיר הינה פחותה מזו של נאשם בוגר יותר - וזאת בשל חוסר ההבנה, חוסר הבשלות וחוסר הפנמת הערכים החברתיים אצל בגירים צעירים - ועל כן יש להקל עם הנאשם בקביעת מתחם העונש ההולם. בהקשר זה, ומבלי להקל ראש בחומרת עבירת ההתפרצות למקום מגורים, טענה ב"כ הנאשם כי אין מקום להתחשב בחשש מפגיעה בבני הבית, עקב ביצועה של עבירה כזו, בעת קביעת מתחם העונש ההולם; ועניינו של הנאשם דנא יוכיח: בתיק המצורף, מיד כשנוכח הנאשם כי המתלוננת שוהה בבית הוא ברח מהמקום.

22. ב"כ הנאשם ערה לכך שבעבירות של התפרצות למקום מגורים נהוג לקבוע, ככלל, מתחם עונש הולם שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל, מתחם אשר אושר גם בפסיקת בית המשפט המחוזי בתל אביב. יחד עם זאת, כך לשיטתה, פסיקת בית המשפט העליון מגלה מגמה מקלה בעבירות אלה, המחייבת את בית משפט זה, ובהקשר זה הפנתה לפסק הדין בע"פ 1592, 370/14, **סלפיתי ואח' נ' מדינת ישראל** (2014) (להלן - עניין **סלפיתי**), בו אושר במקרה כגון דא מתחם עונש הולם שבין 6 חודשי מאסר בפועל (שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות) לבין 20 חודשי מאסר בפועל.

23. לעניין גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים הדגישה ב"כ הנאשם את נסיבות חייו של הנאשם, שלגישתה הן קשות מנשוא. החל מגיל צעיר ספג הנאשם מכות גורל קשות, התדרדר מדחי אל דחי, ואף לא היתה לו מסגרת מגורים קבועה. הנאשם נולד בחו"ל ועלה ארצה בגיל צעיר. בארץ לא היתה לנאשם תמיכה משפחתית או קרוב משפחה, למעט אמו. האם עצמה נהגה לנסוע לעיתים לארץ המוצא לתקופות ממושכות, בהן נותר הנאשם בארץ ללא כל תמיכה, התגורר ברחובות והתדרדר לחיי פשע.

24. לשיטת ב"כ הנאשם, הגם שמדובר בריבוי עבירות, גזירת דינו של הנאשם אינה צריכה להיעשות תוך סכימה אריתמטית של העונשים בגין כל עבירה ועבירה אלא תוך בחינת מעשיו של הנאשם כמכלול. זאת ועוד: הנאשם הודה מיד עם תיקון כתב האישום, צירף תיק נוסף, ונטל אחריות על מעשיו.

25. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה כי כיום כל רצונו של הנאשם הוא בשיקום והוא ממש זועק לעזרה. הנאשם אף נקט וממשיך לנקוט בכל ערוץ משפטי אפשרי על מנת שיתאפשר לו להשתלב בהליך שיקומי במסגרת הכלא. אמנם בעבר לא שיתף הנאשם פעולה ולא השכיל לאחוז ביד שהושטה לו לעזרה, אך היום הנאשם בוגר יותר, מבין את חומרת מצבו ומנסה בכל דרך להשתקם.

26. ב"כ הנאשם עתרה אפוא להקל בדינו של הנאשם ולאפשר לו להשתקם. באשר למאסרים המותנים עתרה ב"כ הנאשם להפעלתם בחופף, ולו באופן חלקי, וכן ביקשה להימנע מהטלת ענישה כספית על הנאשם, שהינו חסר כל.

27. הנאשם, בדברו האחרון לעונש, אמר:

אני מבקש להתנצל על כל מה שביצעתי. אני מבקש להפנות את תשומת לב בימ"ש שאני שולבתי בפעם הראשונה בהליך שיקומי. לא ידעתי שכדי להשתלב בהליך כזה צריך לוותר על

האגו. היום אני מבין את זה. אני נמצא ללא משפחה כל החיים שלי [בוכה]. כל פעם יוצא (ונכנס ל) מסגרות של בתי הסוהר. מכל הלב אני רוצה לשנות את אורחות חיי. עד עכשיו זה לא נראה כך, כי לא הייתי מוכן. היום אני כן רוצה בהליך שיקום וזה וודאי. בשחרור אין סיכוי שאחזור לבצע את אותן עבירות. אני מבקש לקבל את ההזדמנות האחרונה של החיים שלי, וזו פעם אחרונה. אני כבר לא מסוגל יותר (ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 22 ואילך).

ג. קביעת מתחמי העונש ההולמים:

28. בהתאם להוראות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין על בית המשפט לקבוע את מתחמי העונש ההולמים לעבירות אותן ביצע הנאשם בהתאם לעקרונ ההלימה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כמפורט בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.

(1) מתחם העונש ההולם בעבירה של התפרצות למקום מגורים:

29. העבירות החמורות ביותר, בהן הורשע הנאשם לפני, הינן העבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה או פשע לפי הוראות סעיף 406(ב) לחוק העונשין (להלן - העבירה של התפרצות למקום מגורים).

30. מן המפורסמות היא, כי העבירה של התפרצות למקום מגורים הינה עבירה המצויה ברף החומרה העליון של עבירות הרכוש. הלכה למעשה, בעבירה כאמור קיימים שלושה ממדי חומרה, הנגזרים מהערכים החברתיים הנפגעים כתוצאה מביצועה של עבירה זו: (א) ההגנה על הקניין; (ב) ההגנה על הפרטיות; ו-(ג) ההגנה על תחושת הביטחון האישי ואף ההגנה מפגיעות בגוף האדם.

31. בכל אחד מהממדים האמורים נגרמות לנפגע העבירה פגיעות שונות, כתוצאה מביצוע העבירה של התפרצות למקום מגורים, כלהלן:

(א) **פגיעה בזכויות קניין** - ביצוע העבירה של התפרצות למקום מגורים כרוך, מטבע הדברים, בפגיעות שונות ברכושו של הנפגע ובזכויות קניינו. מעבר לפגיעה הכלכלית הישירה הנגרמת כתוצאה מגניבת רכוש, ו/או גרימת נזק למקום אליו התפרצו, לפגיעה ישירה זו מצטרפות גם פגיעות עקיפות ומשניות. נפגע העבירה נאלץ לעיתים לבזוז זמן וכסף על איתור ורכישת רכוש חלופי לזה שנגנב, ולעסוק בדיווח או במשא ומתן עם גורמים שונים, החל מהמשטרה וכלה בחברות ביטוח. בנוסף, לפגיעה הכלכלית הישירה עשויה להתלוות גם פגיעה נפשית משנית, בשל עגמת נפש ורוגז על גניבת רכוש בעל ערך סנטימנטלי לנפגע העבירה.

(ב) **פגיעה במרחב הפרטי ובפרטיות** - התפרצות למקום מגוריו של אדם משמעה כניסה כוחנית, בלתי מורשית ובלתי מוזמנת, למרחב הפרטי ביותר שלו. בכניסה כאמור ישנה אפוא פגיעה חמורה במרחב הפרטי ובתחושת הפרטיות של נפגע העבירה, בפרט כאשר לרכוש שנגנב ישנה משמעות אישית או שיש בו אינפורמציה פרטית אודות נפגע העבירה.

(ג) **פגיעה בתחושת הביטחון האישי** - האדם שומר החוק מורגל בתפיסה, או למצער בתחושה, שביתו של האדם הוא מבצרו, וכי הוא מוגן על ידי החוק והחברה המאורגנת. והנה, עם ביצועה

של התפרצות למקום מגוריו נחשף נפגע העבירה, לפתע ובאחת, לכניסה בלתי מורשית לביתו. כניסה כאמור פוגעת בתחושת הביטחון האישי של נפגע העבירה לאורך זמן, שכן יש בה כדי לעורר בו חשש שהרשויות האמונות על אכיפת החוק אינן מסוגלות למנוע פגיעה בביתו, וכי עבריינים זרים עלולים להיכנס למקום מגוריו ואף לפגוע בו או ביקרים לו ביותר.

בהקשר זה ישנה גם משמעות מהותית לעובדה הסטטיסטית כי פורץ למקום מגורים עלול להיתקל בדיירי המקום. להבדיל מבתי עסק - שבמקרים רבים אינם מאוישים מחוץ לשעות העבודה, ובוודאי לא בקטינים - במקומות מגורים הדיירים, לרבות הקטינים שבהם, עשויים להימצא במקום בכל שעה משעות היממה, ומכאן החשש האינהרנטי להיתקלות בין הפורץ לבנים. אכן, עניינו של עבריין הרכוש, הפורץ למקום מגורים, אינו בפגיעה בדיירים אלא בגניבת רכושם. ואולם, כאשר מתפתח עימות בינו לבין הדיירים התוצאות מי יישורן; ולמרבה הצער הדברים מסתיימים לא אחת בפגיעה, לעיתים אף קטלנית, בדיירים.

אין אפוא מקום לקבל את טענת ב"כ הנאשם כי החשש מפני תוצאות היתקלות הפורץ בדיירי הבית הינו חשש תיאורטי גרידא. יתר על כן, גם במקרה בו מנוי וגמור עם פורץ להימנע מכל מגע עם הדיירים במקום, והוא אף מתכוון לברוח מיד ככל שיתקל במי מהם, התפתחות העניינים לא תהא בהכרח בשליטתו המלאה. כך, למשל, עשוי להתפתח מצב דברים בו דווקא הימלטות של פורץ תגרום למאבק ולהסלמה, שתוצאותיהם עלולות להיות קשות.

ואם לא די בכל הפגיעות הנ"ל בנפגע העבירה, פגיעות אלה עלולות להקרין גם על שכניו של נפגע העבירה ואף על הציבור בכלל, וליצור תחושות של פגיעות, ומכאן ניכור ואובדן אמון ברשויות אכיפת החוק. ברי, אפוא, כי העבירה של התפרצות למקום מגורים הינה כאמור עבירה חמורה, המצויה ברף החומרה העליון של עבירות הרכוש. עמד על כך בית המשפט העליון, בציינו:

32.

אין צורך להכביר מילים על נפיצותן, חומרתן והנזק הנגרם לציבור מעבירות הרכוש, כדוגמת זו שביצעו המשיבים. לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבתו של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם.

נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 46/84 מדינת ישראל נ' סבח, פ"ד לח(4) 752, בעמ' 753-754:

בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטיין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוכחים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם,

ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי. עבריינים אלה, שפוקדים לילה לילה דירה באותה סביבה, מטילים למעשה את חתיתם על אזור שלם ומשליטים טרור בין תושביו... (ר' ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אורן אואזנה ואח' (2008) (בפסקה 8 לפסק הדין).

33. על רקע כל אלה אין לקבל את ניסיונה של ב"כ הנאשם להיאחז בפסק הדין בעניין **סלפיתי** על מנת לטעון כי מתחם עונש הולם שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל הינו מתחם מחמיר מדי. בעניין **סלפיתי** נדון ערעור על חומרת העונש, וכל שצין בית המשפט העליון (ר' בפסקה 9 לפסק הדין) הוא כי בנסיבות אותו מקרה לא נפל פגם במתחם העונש ההולם שנקבע בבית המשפט קמא (בין 6 חודשי מאסר בפועל, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, לבין 20 חודשי מאסר בפועל). באותו הדבק דברים אף הפנה בית המשפט העליון לעניין שנדון ברע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (2014), בו לא התערבו ערכאות הערעור בקביעת בית משפט השלום אודות מתחם עונש הולם שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

34. אין אפוא לגזור מהאמור בעניין **סלפיתי** מגמה להקלה-כביכול בענישתן של עבירות התפרצות למקום מגורים; ובנסיבות המקרה דנא אין כל הצדקה לקבוע מתחם מקל יותר ממתחם עונש הולם שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל. בהקשר זה לא למותר להוסיף ולהעיר כי חרף גילו הצעיר של הנאשם הוא חזר והתפרץ לדירות מגורים, במקומות שונים ובערים שונות, ומכאן שהטענה לפעילות ספונטאנית ללא תכנון מראש אינה מסתברת. אשר על כן אני קובע כי מתחם העונש ההולם באישום השלישי ובאישום הרביעי (בתיק העיקרי), ובתיק המצורף, הינו בין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

(2) מתחם העונש ההולם באישום הראשון ובאישום השני (בתיק העיקרי):

35. נוכח הקביעות דלעיל, אך מובן הוא כי הענישה בעבירות של הסגת גבול (באישום הראשון) ושל ניסיון התפרצות, אשר הסתיים בשלב תחילי יחסית (באישום השני), צריכה להיות נמוכה באופן משמעותי מהענישה בגין אירוע של התפרצות למקום מגורים.

36. בהתחשב בעובדות האישומים הנ"ל כאמור בכתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם, ועל רקע כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם העונש ההולם באישום הראשון הינו בין 3 חודשי מאסר בפועל (שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות) לבין 9 חודשי מאסר בפועל, ומתחם העונש ההולם באישום השני הינו בין 6 חודשי מאסר בפועל (שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות) לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

ד. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחמי העונש ההולמים:

37. בהתאם להוראות סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם - למעט מקרים חריגים בהם הוא רשאי לחרוג ממתחם זה, שאין עניינם לכאן - וזאת תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כמפורט בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.

באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

הרשעות קודמות - חרף גילו הצעיר, לנאשם 4 הרשעות קודמות במגוון עבירות, בעיקר בתחום עבירות הרכוש. נתון זה הינו בעל משמעות מהותית, שכן ניתן ללמוד ממנו כי עסקינן בנאשם החוזר ומבצע עבירות, הפוגעות בציבור, וכי העונשים שהושתו על הנאשם בעבר לא הרתיעו אותו מלשוב לסורו, והוא אף עשה כן בעודו משוחרר ברישיון ממאסר קודם. זאת ועוד: לא מדובר במקרה בו עומד הנאשם בפעם הראשונה בפני עונש של מאסר בפועל, וכפועל יוצא מכך אין מקום להתחשבות, הננקטת בנסיבות המתאימות, כלפי מי שעומד לראשונה בחייו בפני עונש מאסר.

בנוסף, נגד הנאשם תלויים ועומדים שני מאסרי מותנים בגין עבירות רכוש - בני שמונה חודשים וחמישה חודשים - אשר נגזרו עליו בת.פ. 53206-02-12 ושאיף בהם לא היה כדי להרתיעו מלשוב ולבצע את עבירות הרכוש דנא.

הודאה ונסילת אחריות - הנאשם הודה בעובדות כתבי האישום המתוקנים בתיק העיקרי ובתיק המצורף. בכך חסך הנאשם מזמנם של העדים, ובמיוחד המתלוננים, וגם חסך ניהולו של הליך משפטי מיותר; ויש לזקוף נסיבות אלה לזכותו.

בנוסף, כפי שהדברים באו לידי ביטוי בדברו האחרון של הנאשם לעונש, הנאשם נטל אחריות על מעשיו והתנצל מאוד על ביצועם, ואף זאת יש לזקוף לזכותו.

נתוני האישיים של הנאשם - הנאשם הינו בבחינת בגיר-צעיר, יליד 1993. נסיבות חייו הקשות של הנאשם פורטו בהרחבה בטיעוני ב"כ הנאשם ובתסקירי שירות המבחן, כאמור לעיל.

ה. דין והכרעה:

39. בנסיבות העניין, כפי שפורטו לעיל, יש לגזור את דינו של הנאשם לעונש כולל אחד, במסגרת הוראות סעיף 40(ב) לחוק העונשין. מדובר, כאמור, בסדרה של עבירות רכוש. בנסיבות אלה אין מקום לנקוט בדרך של צירוף אריתמטי של העונשים הראויים בגין כל אישום ואישום, אלא יש לגזור עונש כולל אחד, אשר ישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שתיגזר עליו; והכל בהתאם להוראות סעיף 40(ג) לחוק העונשין.

40. הנאשם הביע בפני בית משפט זה את רצונו להשתקם - חרף המלצתו השלילית של שירות המבחן בפירוט ובהתרגשות. כאמור בטיעוני ההגנה, הנאשם אף נקט וממשיך לנקוט בהליכים משפטיים על מנת לאפשר לו להשתלב בהליכי שיקום במסגרת הכלא. ראוי לציין, כי התרשמתי שהנאשם אמנם מבקש הפעם לערוך שינוי בחייו, הגם שנראה כי בעבר הבעות הצער מצידו על מעשיו לא היו אלא אמירות מהפה ולחוץ. בת.פ. 53206-02-12 הנ"ל, בו נגזרו על הנאשם המאסרים המותנים, ציין הנאשם כי הוא "מאוד מצטער" (ר' בע/2), אך למרות זאת שב הנאשם וביצע את העבירות דנא זמן קצר יחסית לאחר מכן.

41. השאלה היא אם ישכיל הנאשם לממש את רצונו הכן להשתקם, ואם יעמדו לו כוחותיו לצקת תוכן מהותי וממשי בהצהרות המפורטות שהצהיר לפניי, לאחר שישתחרר מן הכלא; והכל חרף היעדרה של תמיכה משפחתית. הגם שהתנהלותו של הנאשם בעבר מעלה סימני שאלה בעניין זה, תקוות בית המשפט היא כי הנאשם אמנם יעמוד, הפעם, בדיבורו.

42. בנסיבות אלה, על אף שאין הצדקה לחרוג בעניינו של הנאשם ממתחמי העונש ההולמים משיקולי שיקום, עדיין בגזירת הדין יש לנקוט במקרה דנא בדרך מתונה, אשר יהא בה כדי ליתן לנאשם אופק של תקווה ולעודדו לבחור במסלול של שיקום. אני גוזר אפוא על הנאשם, ברכיב העונש של מאסר בפועל, עונש כולל אחד בן 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

43. באשר לעונשי המאסר המותנים, התלויים ועומד נגד הנאשם, יש לפעול לפי הכלל, הקבוע בהוראות סעיף 58 לחוק העונשין, שלפיו עונש מאסר מותנה יופעל במצטבר לעונש מאסר בפועל הנגזר על הנאשם. זאת, בכפוף להפעלת שני המאסרים המותנים בחופף האחד למשנהו, שכן מדובר במאסרים מותנים שהוטלו באותו גזר דין. לא למותר להזכיר, בהקשר זה, כי על פי הדין נדרשות נסיבות מיוחדות, שעל בית המשפט לפרט בגזר הדין את טעמיהן, על מנת לסטות מכלל האמור שבסעיף 58 לחוק העונשין. מכל מקום, במקרה דנא, בהתחשב במכלול נסיבותיו, כמו גם בריבוי העבירות ובעברו הפלילי המכביד של הנאשם, אין מקום לסטות מכלל תחיקתי זה, שהגיונו בצידו.

44. נוכח תקופת המאסר המשמעותית, הנגזרת בזה על הנאשם, איני מוצא מקום להשית על הנאשם גם עיצומים כלכליים או פיזיים. זאת ועוד: נוכח נסיבותיו האישיות של הנאשם, שהינו כאמור חסר כל, בהשתת עיצומים כאמור לא יהא אלא כדי להאריך את תקופת המאסר שנגזרה עליו, וכמעט למותר לציין שזו אינה המטרה העומדת ביסודה של ענישה כלכלית.

45. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

(ב) המאסרים המותנים, בני שמונה חודשים וחמישה חודשים, אשר נגזרו על הנאשם בת.פ. 53206-02-12 בבית משפט השלום בתל-אביב, מופעלים בזה בחופף האחד למשנהו ובמצטבר לעונש המאסר אשר הוטל בסעיף-קטן (א) דלעיל.

בסך הכל ירצה אפוא הנאשם 34 חודשי מאסר. מתקופה זו יש לנכות את הימים בהם היה הנאשם עצור בגין תיק זה, מיום 6.7.13 ועד ליום 12.9.13, ומיום 21.4.14 ועד היום.

(ג) מאסר על תנאי למשך 10 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה נגד הרכוש מסוג פשע.

(ד) מאסר על תנאי למשך 5 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה נגד הרכוש מסוג עוון, למעט עבירה לפי הוראות סעיפים 412 ו-413 לחוק העונשין.

(ה) ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

נוכח האמור לעיל בדבר ההיבט השיקומי, שירות בתי הסוהר מתבקש, ככל האפשר, לנסות ולשלב את הנאשם בהליכי שיקום בכלא, בפרט בכל הקשור להכנתו לחיים בחברה האזרחית לאחר שישתחרר, וזאת על רקע היעדר קיומה של תמיכה משפחתית בנאשם.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, יום חמישי י"ג חשון תשע"ה, 06 נובמבר 2014, במעמד הצדדים.